

Roma Nguatkeun Titingalian — Nomer Dua

Nangtukeun Roma Modéren jeung Visi Nabi dina Poe-poe Panungtungan

Jeff Pippenger

2024-07-05

Dina mangsa éta, loba anu baris hudang ngalawan raja beulah kidul; kitu deui jalma-jalma telenges ti bangsamu bakal ngangkat diri pikeun netepkeun tetenjoan; tapi maranéhna bakal ragrag. Daniel 11:14.

Pangidéntifikasi anu leres ngeunaan kakawasaan dina poé-poé panungtungan anu digambarkeun salaku Roma Modéren, ku kituna éta téh kakawasaan anu “ngadegkeun titingalian,” mangrupa hal anu ésénsial tur patali jeung kasalametan. Ieu ngawakilan hiji unsur dina prosés pangujian ahir ka saratus opat puluh opat rébu. Kecap “titingalian” dina éta ayat téh sarua jeung kecap Ibrani anu dipilih ku Suléman nalika anjeunna nétélakeun naha umat Allah binasa.

Di mana teu aya titingalian, umat bakal binasa; ari sing saha anu ngajaga hukum, bagja manéhna. Siloka 29:18.

Sadaya nabi nyarios langkung écés ngeunaan poé-poé panungtungan tibatan ngeunaan mangsa séjén naon waé dina sajarah suci, sarta pangéling Solomon ngeunaan kabutuhan miboga “tetempoan” téh mangrupa perkara hirup atawa paéh. Kaleresan salawasna misahkeun sarta ngahasilkeun dua golongan panyembah. Dina éta ayat, aya hiji golongan anu binasa jeung aya golongan anu kalayan bungah ngajaga hukum. Sanajan kitu, kudu diperhatikeun yén piwuruk Solomon ditempatkeun dina kontéks paséa ngeunaan “kaleresan.” Ieu ogé aya dina kontéks misil sapuluh parawan, sabab misil sapuluh parawan téh mangrupa gambaran utama ngeunaan pangalaman umat Allah dina poé-poé panungtungan.

Jalma bodo ngedalkeun sakabéh nu aya dina pikiranna; ari jalma wijaksana nahanana heula nepi ka engké. Lamun hiji pangawasa ngupingkeun bohong, sakabéh palayanna jadi jahat. Nu miskin jeung jelema licik papanggih babarengan; PANGERAN nyaangan panon duanana. Raja anu satia ngahakiman nu miskin, tahta-na bakal diteguhkeun salalanggengna. Tongkat jeung tegoran méré hikmat; ari budak anu diantep sorangan mawa indungna kana kaéra. Lamun nu jahat beuki loba, palanggaran beuki nambahan; tapi nu bener bakal ningali ragragna maranéhna. Tegor anak maneh, sarta manéhna bakal mere maneh katengtreman; enya, manéhna bakal méré kasenangan ka jiwamu. Di mana teu aya titingalian, bangsa jadi binasa; tapi bagja jalma anu ngajaga hukum. Siloka 29:11–18.

Henteu maksud sim kuring pikeun nuding ramo ka jalma-jalma anu bisa jadi nyekel pamahaman anu béda ngeunaan Roma Modéren tibatan anu dicekel ku sim kuring. Maksud sim kuring nya éta pikeun némbongkeun yén Suleman keur nyarita ngeunaan dua golongan anu nyembah, anu ku anjeunna diidentipikasi minangka “jalma wijaksana” jeung “jalma bodo.” “Jalma bodo” ogé diidentipikasi minangka “jalma jahat.” Parawan wijaksana jeung parawan bodo dina éta misil ogé diidentipikasi dina garis nubuat Daniel pasal dua welas minangka nu wijaksana jeung nu jahat.

Loba jalma bakal disucikeun, dijadikeun bodas, jeung diuji; tapi anu jahat bakal terus ngalakonan kajahatan: jeung moal aya saurang ogé ti antara anu jahat anu bakal ngartos; tapi anu wijaksana bakal ngartos. Daniel 12:10.

Suléman sareng Daniel sarua sapamadegan, sabab sakabéh kasaksian nubuat sajajar dina ahir jaman. Jalma-jalma wijaksana ngartos kana “nambahanana pangaweruh.”

Jeung jalma-jalma anu wijaksana bakal nyorot kawas kacaangan cakrawala; jeung jalma-jalma anu ngabalikeun loba jalma kana kabeneran bakal kawas béntang salalanggengna, salamina. Tapi maneh, he Daniel, sumputkeun ieu pangandika-pangandika, sarta segelkeun ieu kitab, nepi ka mangsa ahir: loba anu bakal bulak-balik ka ditu ka dieu, sarta pangaweruh bakal nambahan. Daniel 12:3, 4.

Ayat kasapuluh nandakeun prosés pangujian tilu léngkah anu nyaring para parawan, anu dipanggil supaya kaasup kana saratus opat puluh opat rébu. Dina dua kaayaan éta, prosés panyaringan jeung pangujian dumasar kana naha para parawan ngartos kana nambahanana pangaweruh (éta tetenjoan) anu dibuka segelna dina waktu ahir taun 1989.

“Waktu panungtungan” dina poe-poe panungtung nyaéta taun 1989, nalika ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima tina Daniel sabelas dibuka segelna. Harita diteguhkeun yén poko perkara dina ayat-ayat éta téh nyaéta naékna jeung ragragna anu pamungkas tina raja kalér. Harita ogé diteguhkeun yén raja kalér dina ayat-ayat éta téh kakawasaan kapapaan dina poe-poe panungtung. Ilham henteu kungsi ngagunakeun ungkara “Roma Modéren.” Ungkara éta dijieun ku kuring, pikeun ngawakilan kakawasaan kapapaan dina poe-poe panungtung, sabab sacara nubuatan “modéren” ngawakilan poe-poe panungtung. Ellen White henteu kungsi ngagunakeun ungkara “Roma Modéren.”

Aya sawangan anu salah ngeunaan saha nu dilambangkeun ku raja kalér dina genep ayat panungtungan Daniel sabelas, tapi ngan aya hiji pangartian anu leres. Pangartian yén raja kalér dina éta ayat téh kakawasaan kapausan asalna tina loba kasaksian nubuat. Ayat opat puluh dimimitian ku ngidentifikasi kapausan narima tatu anu matak paéh dina taun 1798, tuluy ayat opat puluh hiji nepi ka opat puluh tilu ngidentifikasi dinamika anu kalibet dina cageurna tatu anu matak paéh éta. Ayat opat puluh opat ngajelaskeun amanat anu ngamurka ka kapausan sarta ngarah kana ayat opat puluh lima nalika kakawasaan kapausan nepi kana ahirna anu pamungkas jeung sampurna. Panglihatan anu dibuka segelna dina taun 1989 téh nyaéta panglihatan ngeunaan naékna jeung ragragna kakawasaan kapausan anu pamungkas dina poé-poé panungtungan. Panglihatan éta téh nambahan élmu pangaweruh anu ngahasilkeun jeung nembongkeun dua golongan nu nyembah, dumasar kana panarima atawa panolakana maranéhna kana pangaweruh anu aya dina éta ayat-ayat.

Numutkeun pasal anu sarua pisan, tempat ngaronjatna pangaweruh dibuka segelna dina taun 1989, “para garong ti umat maneh,” anu “ngaluhurkeun dirina” sarta ahirna “ragrag,” nya éta lambang anu netepkeun “tetempoan” éta. Dina panyaringan ahir, patalékan ujian anu kahiji nyaéta saha anu diwakilan ku “para garong ti umat maneh,” sabab maranéhna téh lambang nubuat anu netepkeun “tetempoan” éta. Naha para garong éta kakawasaan kapapaan atawa naha éta Amérika Sarikat?

Kitab Daniel jeung Wahyu téh sabenerna hiji kitab anu sarua, ngawakilan dua saksi tina runtuyan nubuat anu sarua. Daniel téh mangrupa awalna, sedengkeun Wahyu mangrupa ahirna, sarta babarenganana ngawakilan dua saksi kana bebeneran anu dibuka segelna dina waktu ahir, dina taun 1989.

Daniel ngajelaskeun prosés panyucian anu lumangsung nalika Singa tina kaom Yuda muka segel ayat opat puluh nepi ka opat puluh lima dina taun 1989. Dina mangsa éta dimimitian hiji prosés pangajaran pikeun nangtukeun jeung nganyatakeun saha waé anu bakal jadi “imam-imam” anu ngawangun umat perjangjian, nyaéta saratus opat puluh opat rébu dina poé-poé panungtungan. Hosea nambahan yén jalma-jalma anu nolak kanaékan pangaweruh dina poé-poé panungtungan moal jadi salah sahiji imam anu ngawangun saratus opat puluh opat rébu.

Umat Kami binasa lantaran kurang pangaweruh; ku sabab maneh geus nampik pangaweruh, Kami oge bakal nampik maneh, supaya maneh ulah jadi imam pikeun Kami deui; ku sabab maneh geus mopohokeun hukum Allah maneh, Kami oge bakal mopohokeun anak-anak maneh. Hosea 4:6.

Kitab Wahyu netelakeun yén pangaweruh anu dibuka segelna sarta ditolak ku hiji golongan, ngalantarankeun panolakan maranéhna sorangan pas saméméh mangsa kasempetan rahmat ditutup.

Sarta anjeunna ngandika ka abdi, “Ulah nyégél pangandika nubuat tina ieu kitab, sabab waktuna geus caket. Anu lampahna teu adil, antepkeun anjeunna tetep teu adil kénéh; anu najis, antepkeun anjeunna tetep najis kénéh; anu bener, antepkeun anjeunna tetep bener kénéh; jeung anu suci, antepkeun anjeunna tetep suci kénéh.” Wahyu 22:10, 11.

Sajarah kaum Millerite ngagambarkeun sajarah saratus opat puluh opat rebu, sarta babarengan kaum Millerite jeung saratus opat puluh opat rebu ngawakilan awal jeung ahirna pesen jeung pagawean tilu malaikat dina Wahyu pasal opat welas. Sajarah-sajarah anu sajajar éta nangtukeun kajadian-kajadian anu pakait jeung panutupan waktu rahmat. Pagawean dina dua sajarah éta geus dilambangkeun ku Elia jeung Yohanes Pembaptis.

“Kalayan ngageter, William Miller mimiti muka ka jalma-jalma perkara rahasia karajaan Allah, nganteurkeun para pangdégéna ngalangkungan nubuatan-nubuatan nepi ka datangna Kristus anu kadua kalina. Kalawan unggal tarékah, anjeunna beuki meunang kakuatan. Sakumaha Yohanes Pembaptis ngawawarkeun datangna Yesus anu kahiji sarta nyiapkeun jalan pikeun sumping-Na, kitu deui William Miller jeung jalma-jalma anu ngahiji jeung anjeunna ngawawarkeun datangna anu kadua tina Putra Allah.” Early Writings, 229, 230.

Pesen Millerit nangtukeun “kajadian-kajadian” anu patali jeung panutupan mangsa pangasih, sakumaha digambarkeun ku Elia boh ku Yohanes Pembaptis.

“Perlu pisan supaya manusa dihudangkeun kana bahaya anu keur nyanghareupan maranéhna; supaya maranéhna digugah pikeun nyiapkeun diri kana kajadian-kajadian anu agung jeung khidmat anu pakait jeung panutupan mangsa kasempetan rahmat.” The Great Controversy, 310.

Dina taun 1989, babarengan jeung runtagna Uni Soviét, bagian tina kitab Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan dibuka segelna, sarta hiji prosés pangujian mimiti lumangsung. Pangajaran éta dumasar kana kamampuhan atawa henteu mampuhna umat Allah pikeun ngartos atawa nampik kana nambahanana pangaweruh anu dilambangkeun dina genep ayat panungtung Daniel pasal sabelas; ayat-ayat anu ngantunkeun kana ayat kahiji pasal dua welas, anu nandakeun “panutupan waktu rahmat.” Mangka warta ngeunaan “kajadian-kajadian anu patali jeung panutupan waktu rahmat” dibuka segelna, sarta pagawéan maranéhna anu jadi calon pikeun jadi “imam-imam” tina saratus opat puluh opat rébu mimiti lumangsung. Pagawéan maranéhna nyaéta pikeun “ngartos” sarta ngumumkeun warta anu dilambangkeun dina éta petikan. Eta warta jeung pagawéan saratus opat puluh opat rébu téh nyaéta pikeun nepikeun warta anu geus dibuka segelna sangkan ngahudangkeun manusa “pikeun nyiapkeun diri nyanghareupan kajadian-kajadian anu khidmat anu patali jeung panutupan waktu rahmat.”

“Kiwari, dina sumanget jeung kakawasaan Elias sarta Yohanes Pambaptis, utusan-utusan anu ditangtukeun ku Allah keur nyaur perhatian dunya anu katarajang ku pangadilan kana kajadian-kajadian anu mulya tur pikasieuneun anu moal lila deui baris lumangsung patalina jeung jam-jam panungtungan tina mangsa kasempetan rahmat jeung nembonganana Kristus Yesus salaku Raja para raja jeung Gusti para gusti. Moal lila deui unggal jalma bakal dihakiman ku lantaran kalakuan-kalakuan anu dipigawéna dina badan. Jam pangadilan Allah geus sumping, jeung ka para anggota garéja-Na di bumi dipasrahkeun tanggung jawab anu mulya tur beurat pikeun maparin pangéling ka jalma-jalma anu saolah-olah keur nangtung pas di sisi jurang karuksakan langgeng. Ka unggal manusa di sakuliah dunya anu daék ngaregepkeun, kudu dijelaskeun kalawan écés prinsip-prinsip anu keur diperebutkeun dina papaséan agung anu keur lumangsung, nyaéta prinsip-prinsip anu kana éta gumantung nasib sakumna umat manusa.” Prophets and Kings, 715, 716.

Sajarah Yohanes Pambaptis jeung Kristus, kitu deui sajarah kaum Millerit, ngagambarkeun amanat jeung pagawéan saratus opat puluh opat rébu. Boh Yohanes boh Kristus ngartos yén amanat maranéhna ngalambangkeun panutupan mangsa kasempetan rahmat.

Tapi nalika anjeunna ningali loba urang Parisi jeung urang Saduki daratang ka baptisanana, anjeunna ngandika ka maranéhna, “Eh turunan oray berbisa, saha anu geus ngingetan ka maranéh supaya maranéh ngalungsur tina murka anu baris datang?” Mateus 3:7.

Al Masih ngagambarkeun karuksakan Yerusalem, nya éta karuksakan anu sarua anu ku Yohanes geus dipélingkeun ka urang Yahudi anu sok ngabantah, minangka hal anu keur ngadeukeutan. Yesus ngagunakeun karuksakan éta minangka lambang tina “murka” anu mimiti nalika Anjeunna, salaku Mikhaél, nangtung dina Daniel pasal dua welas, ayat hiji.

Kristus ningali dina Yerusalem hiji lambang dunya anu geus karasa haténa ku lantaran teu percaya jeung ku pambrontakan, sarta keur gancang maju nyorang hukuman pamalesan ti Allah. Kasangsaraan hiji bangsa anu geus murag kana dosa, anu nindes kana jiwa-Na, maksa kaluar tina biwir-Na éta ceurik anu pohara paitna. Anjeunna ningali catetan dosa kagambar dina kasangsaraan manusa, cimata, jeung getih; manah-Na kajurung ku welas asih anu taya watesna ka maranéh anu kasiksa jeung sangsara di bumi; Anjeunna kacida hayangna nulungan

maranéhna sadayana. Tapi sanajan panangan-Na sorangan, tetep teu sanggup nahan balikna gelombang kasangsaraan manusa; ngan saeutik anu bakal neangan ka Anjeunna, hiji-hijina Sumber pitulung maranéhna. Anjeunna rela nyurahan jiwa-Na nepi ka pati, supaya kasalametan jadi kahontal ku maranéhna; tapi ngan saeutik anu bakal datang ka Anjeunna supaya maranéhna meunang hirup.

“Kaagungan sawarga aya dina cimata! Putra Allah anu taya wates kakeueum ku kasusah dina sumanget, tunduk ku kanyeri! Kajadian éta ngeusi sakuliah sawarga ku kaéran. Kajadian éta ngébréhkeun ka urang kumaha kaleuleuwihan dosa-na dosa; éta némbongkeun sabaraha beuratna padamelan éta, sanajan pikeun Kakawasaan Nu Taya Wates, pikeun nyalametkeun anu salah tina balukar ngalanggar hukum Allah. Isa, bari ningali ka handap ka generasi panungtung, ningali dunya kabungkus ku panipuan anu sarupa jeung anu nyababkeun karuksakan Yerusalem. Dosa gedé urang Yahudi nya éta panolakan maranéhna ka Kristus; dosa gedé dunya Kristen nya éta panolakan maranéhna kana hukum Allah, pondasi pamaréntahan-Na di sawarga jeung di bumi. Parentah-parentah Yéhuwa bakal dihina jeung dianggap euweuh hartina. Jutaan jalma dina pangawulan dosa, budak-budak Iblis, anu geus katangtukeun sangsara maot nu kadua, bakal nolak ngadéngékeun pangandika bebeneran dina poé panganjang-Na. Kabutaan anu matak pikageriheun! Kagila-gila anu anéh!” The Great Controversy, 22.

Pesen panggeuing anu diwartakeun ku Yohanes Pambaptis jeung ogé ku Kristus téh sarua, sakumaha pangesan panggeuing ti kaum Millerite ogé mangrupa pangesan anu sarua anu ngaidentifikasi kajadian-kajadian nu patalina jeung panutupan mangsa rahmat, anu baris diwartakeun ku saratus opat puluh opat rébu. Tilu saksi: Yohanes Pambaptis, Kristus, jeung kaum Millerite, mere kasaksian yén padamelan jeung pangesan saratus opat puluh opat rébu téh mangrupa hiji prosés panggujian hirup-atawa-paéh anu kalaksanakeun ngaliwatan panambahan pangaweruh anu dibuka segelna dina taun 1989. Pangesan anu dibuka segelna dina waktu éta téh nya éta visi poé panungtungan anu kudu kahartos ku jalma-jalma wijaksana lamun maranéhna rék jadi “imam-imam” anu ngawangun saratus opat puluh opat rébu. Lamun para calon éta henteu ngartos kana éta visi, maranéhna diidentifikasi minangka jalma-jalma jahat, atawa minangka jalma-jalma bodo, sarta maranéhna binasa. Maranéhna jeung anak-anakna ditampik luyu jeung panolakan maranéhna kana éta visi anu mangrupakeun panambahan pangaweruh.

Firman Allah nandeskeun yén Roma téh kakawasaan anu ngagungkeun dirina sorangan, ngarampas umat Allah, tuluy ragrag sarta netepkeun éta tetenjoan. Patanyaan naha Roma Modéren téh kakawasaan kapausan atawa Amérika Sarikat mangrupakeun ujian anu ngaidentifikasi yén calon-calon éta téh parawan wijaksana atawa parawan bodo. Ujian éta téh hiji ujian nubuat anu asalna tina kitab Daniel, anu saterusna diteguhkeun jeung dibawa kana kasampurnaan dina kitab Wahyu. Jejer ngeunaan Roma Modéren lain saukur hiji pilihan antara kakawasaan kapausan atawa Amérika Sarikat, tapi éta téh ujian pamungkas pikeun saratus opat puluh opat rébu. Éta téh hiji ujian nubuat, sarta lamun kaharti kalayan bener, éta ngawengku unggal perlambang tina prosés pangujian pamungkas anu dipidangkeun dina kasaksian nubuat Allah anu geus disucikeun.

Prosés pangwujian dina mangsa Yohanes Pambaptis jeung Kristus asalna tina kitab Daniel, kitu deui prosés pangwujian dina mangsa kaum Millerit. Minangka hiji ujian nubuatan, padika kumaha bebeneran ditetepkeun téh sarua pentingna pikeun leres dilarapkeun ku para calon éta, saperti saukur nyekel pamadegan anu bener ngeunaan saha éta Roma Modern. Boh idéntifikasi anu bener ngeunaan Roma Modern, boh panerapan padika anu bener, duanana unsur tina ujian éta dipangkon dina kitab Daniel. Dina Daniel pasal hiji, Daniel ngalangkungan hiji prosés pangwujian tilu léngkah, dimimitian ku dahareun, tuluy ku hiji ujian visual, dituturkeun ku hiji ujian anu dilaksanakeun ku Nebukadnesar, hiji lambang Alkitabiah ngeunaan Raja ti Kalér, kakawasaan kapausan dina poé-poé panungtungan.

Sedengkeun ka opat budak ieu, Allah maparin ka maranéhna pangaweruh jeung kaparigelan dina sagala rupa élmu jeung hikmat; ari Daniel mah ngabogaan pangarti kana sagala visi jeung impian. Ari sanggeus réngsé poé-poé anu geus dipastikeun ku raja pikeun ngadatangkeun maranéhna, kapala para sida-sida mawa maranéhna ka hareupeun Nebukadnesar. Raja lajeng ngawangkong jeung maranéhna; sarta di antara maranéhna kabéh, taya anu kapanggih sarua jeung Daniel, Hananya, Misail, jeung Azarya; ku sabab kitu maranéhna nangtung di hareupeun raja. Jeung dina sagala perkara hikmat jeung pangarti anu ditaroskeun ku raja ka maranéhna, anjeunna manggihan yén maranéhna sapuluh kali leuwih unggul ti sakumna tukang sihir jeung ahli nujum anu aya di sakuliah karajaanana. Daniel 1:17–20.

"Dina ahir poé-poé," anu sacara profétis nya éta poé-poé panungtungan nalika saratus opat puluh opat rébu diuji, Daniel jeung tilu jalma anu pinunjul kapanggih "sapuluh kali leuwih hadé ti sakumna tukang sihir jeung ahli nujum anu aya di sakuliah karajaanana," sarta Daniel miboga "pangarti dina sagala tetenjoan jeung impian." Daniel ngagambarkeun saratus opat puluh opat rébu, anu dina poé-poé panungtungan ngarti kana nambahanana pangaweruh anu sumping nalika Kristus, minangka Singa tina kaom Yuda, muka segel "éta bagian tina kitab Daniel anu patali jeung poé-poé panungtungan," dina taun 1989.

Daniél lain ngan saukur ngartos leuwih ti batur ngeunaan impian jeung titingalian, anjeunna miboga "pangarti dina sagala titingalian jeung impian." Anjeunna ngawakilan jalma-jalma anu ngagunakeun métodologi garis demi garis, sabab métodologi éta ngahijikeun "sagala titingalian jeung impian" jadi hiji amanat anu padu. Amanat anu ngahijikeun sagala impian jeung titingalian kana hiji garis nubuatan nangtukeun "kajadian-kajadian anu patali jeung panutupan mangsa kasempetan." Amanat éta diteguhkeun ku lambang nubuatan nyaéta Roma Modern, kakawasaan anu ngagedékeun dirina sorangan, ngarampas umat Allah, sarta ragrag.

Eta kakawasaan téh ngan bisa diteguhkeun ku nerapkeun métodologi anu leres. Kalolobaan jalma anu ngaku nalungtik Alkitab nolak métodologi garis demi garis, sarta sawatara anu ngaku maké éta, salah nerapkeun aturan-aturan anu ngawangun métodologi garis demi garis. Aturan-aturan éta mimitina diasupkeun kana catetan umum ku kaum Millerite, sarta umat Allah dina poé-poé panungtung geus dipélingan ti heula yén jalma-jalma anu sajatina utusan malaikat katilu bakal ngagunakeun aturan-aturan tafsir nubuat William Miller.

"Jalma-jalma anu keur kalibet dina ngawarkeun amanat malaikat nu katilu téh keur nalungtik Kitab Suci nurutkeun rarancang anu sarua jeung nu dicokot ku Bapa Miller." Review

and Herald, 25 Nopémber 1884.

William Miller ngawakilan awal tina tilu malaikat dina Wahyu opat welas, sarta anjeunna dilambangkeun ku Yohanes Pambaptis, anu jadi awal tina amanat anu tungtungna aya dina Kristus. Sister White sacara langsung nyaluyukeun prosés pangujian ti Yohanes Pambaptis nepi ka Kristus jeung prosés pangujian tina tilu malaikat. Yohanes ngamimitian amanat éta, sarta kakara pas saméméh salib, waktu Kristus parantos nyandak murid-murid-Na ka Kaesarea Filipi, Yesus nambahan rinci-rinci amanat anu geus dimimitian ku Yohanes. Kabeneran anu kahiji anu ditepikeun ku Yohanes waktu anjeunna ningali Kristus nyaéta nandakeun Kristus minangka Anak Domba Allah, anu mupus dosa dunya.

Kajadian ieu lumangsung di Béthabara, di peuntas Yordan, tempat Yohanes keur ngabaptis. Isukna deui Yohanes ningali Yesus sumping ka anjeunna, tuluy saur-Na, “Tingal, éta Anak Domba Allah, anu ngaleungitkeun dosa dunya. Ieu téh Anjeunna anu ku kuring kungsi diomongkeun kieu, ‘Sanggeus sim kuring bakal sumping saurang lalaki anu leuwih utama ti batan sim kuring, sabab Anjeunna geus aya saméméh sim kuring.’ ” Yohanes 1:28–30.

Tuluy mimiti mangsa tilu satengah taun pangbibitaeun anu réngsé di kayu salib. Sanggeus Yohanes dipaéhan pas saméméh kayu salib, Yesus tuluy mimiti ngajelaskeun éta pisan pernyataan Yohanes anu kahiji.

Nalika Yesus sumping ka wewengkon Kaisarea Pilipi, Anjeunna naros ka murid-murid-Na, saur-Na, “Ceuk jalma-jalma, saha Kami, Putra Manusa, ieu teh?” Maranehna ngawaler, “Aya nu nyebut yen Gusti teh Yohanes Pembaptis; aya deui nu nyebut Elias; sedengkeun nu liana deui, Jeremias, atawa salasahiji para nabi.” Anjeunna ngandika ka maranehna, “Ari ceuk maraneh, saha Kami teh?” Simon Petrus ngawaler, saurna, “Gusti teh Al Masih, Putra Allah anu hirup.” Yesus ngawaler, sarta ngandika ka anjeunna, “Bagja maneh, Simon Barjona, sabab lain daging jeung getih anu geus nembongkeun ieu ka maneh, tapi Rama Kami anu aya di sawarga. Jeung Kami oge nyebut ka maneh, yen maneh teh Petrus, sarta dina batu ieu Kami baris ngadegkeun jamaah Kami; jeung gapura naraka moal unggul ngalawan eta. Jeung ka maneh Kami baris maparin konci-konci Karajaan Sawarga; jeung naon bae anu ku maneh di hijikeun di bumi bakal di hijikeun di sawarga; jeung naon bae anu ku maneh dileupaskeun di bumi bakal dileupaskeun di sawarga.” Tuluy Anjeunna marentahkeun ka murid-murid-Na supaya ulah nyaritakeun ka saha-saha yen Anjeunna teh Yesus Al Masih. Ti harita Yesus mimiti nembongkeun ka murid-murid-Na, yen Anjeunna kudu indit ka Yerusalem, sarta nandangan loba kasangsaraan ti para kokolot, imam-imam kapala, jeung ahli-ahli Taurat, tuluy dipaéhan, sarta dina poe katilu dihudangkeun deui. Mateus 16:13–21.

Caesarea Philippi nyaéta ngaran Panium dina jaman Kristus, sarta Panium téh diidentifikasi dina ayat anu nuturkeun ayat opat welas tina Daniel sabelas, tempat para garong bangsa anjeun, anu ngagedékeun diri, tapi tuluy ragrag, diwanohkeun. Amanat Yohanes Pambaptis, anu diilhamkeun jeung sampurna, nyaéta amanat dina awal anu ngawakilan amanat Millerite, anu geus diteguhkeun dina aturan-aturan Miller. Amanat Kristus dina panungtungan, anu diwangun dina luhureun jeung ngalegaan amanat Yohanes, sarta éta ngalambangkeun amanat dina panungtungan tina tilu malaikat, nyaéta anu dumasar kana aturan-aturan Miller jeung rincian-rincian anu ditambahkeun

kana amanat Miller nalika metodologi garis kana garis ngahontal panungtungan.

Nepi ka hiji pamahaman anu salah ngeunaan lambang anu netepkeun tetenjoan ku lambang Roma Modern sajajar jeung maranéhanana dina sajarah Kristus anu nampik pekabaran salib. Urang dibéjaan yén urang Yahudi anu nampik pekabaran Yohanes Pembaptis teu bisa meunang mangpaat tina pangajaran Yesus, jeung yén sajarah urang Yahudi anu ngalakukeun hal éta pisan ngawakilan maranéhanana anu nampik pekabaran malaikat kahiji. Kaum Millerit ngaidéntifikasi “jalma-jalma nu ngarompok ti umat anjeun,” anu engké ku kuring disebut ku kecap-kecap, “Roma Modern,” minangka kakawasaan kapausan.

Urang baris neraskeun ieu tinimbangan dina artikel salajengna.